

Posudek diplomové práce BcA. Michaely Poštulkové Dis.: *Hudební recenze jako součást masové kultury.*

Předkládaná práce se kriticky zabývá, jak název napovídá, problematikou žánru hudební recenze ve spojení s kulturou, kterou autorka nazývá jako postmoderní či masová. K teoretické části textu je připojena příloha s obsahovými analýzami jednotlivých hudebních recenzí, kterou společně s kritickým tónem práce považuji za její klady.

Zásadním problémem práce je zejména vágní, matoucí a někdy nepřesné používání různých odborných termínů. Například právě pojem postmoderní. Celou práci se táhne rozpor mezi tím, co by autorka zřejmě nazvala jako postmoderní myšlení a tím, co bychom stejně vágně mohli nazvat jako myšlení klasické. Např. se dozvíme, že něco tak anonymního a nepřehledného jako je postmoderna formuje novinářské žánry (str. 3), ale také že tyto žánry můžeme dělit na „čistě subjektivní“ (str. 1), subjektivní a objektivní. Zajímalo by mne, co si autorka, která současnou dobu diagnostikuje jako postmoderní a kulturu jako masovou pod touto čistou subjektivitou představuje. V práci jsou další místa, která nesplňují argumentační přístup a působí spíše jako novinový článek, či pamflet – např. tvrzení, že „zábavní průmysl a postmoderní koncepce myšlení zbavily subjektivní novinářské žánry typu recenze a kritiky odpovědnosti za vlastní počínání, a učinily z nich módní výstřelky vhodné ke každodennímu pobavení“ (str. 1) – v roli toho, kdo zbavuje odpovědnosti novináře, jsou tedy zřejmě autoři, jako J. F. Lyotard, W. Welsch ruku v ruce s Disneylandem. Za nejhrušší chybu považuji to, že autorka vůbec nerozlišuje mezi tím, co znamená tzv. „odborná kritika“ (jako např. hudební, filmová a divadelní věda, pro jejíž přístupy platí přeci jen, alespoň formálně, odlišná kritéria než pro fanouškovský hudební internetový server, nebo lifestyleový časopis). Autorce se totiž zdá, že „záměr i cíl českých hudebních recenzí podléhá schématu masové kultury“, a že „obdobně se chovají i ostatní kulturní kritiky (kritika divadelní, filmová, či literární).“ (str. 1). Výše zmíněné napětí a autorčina nerozhodnost ve věcech kritiky ilustruje i výběr použité literatury. Na jedné straně je hojně citován např. U. Eco a jeho kritika masové kultury, na druhé straně pak např. N. Frye, či V. Černý, kteří zastávají zcela protichůdné názory, přesto jsou uváděni na podporu některých argumentů, což zvyšuje nepřehlednost a nepřesvědčivost textu (např. str. 7). Celkově chybí nějaké odborné zhodnocení, srovnání, či alespoň zasazení citovaných děl do tradic a kontextu. Výtku k literatuře bych měl ještě tu, že zahraniční literatura se skládá z jediného anglického článku a kromě Eca a Adorna neobsahuje žádnou základní literaturu týkající se teorie masy (ani základní díla jako Canetti, Kracauer aj.), stejně tak ani odkaz k literatuře, která by se zabývala současnou odbornou uměnovědnou kritikou. Kromě výše zmíněného práce obsahuje několik dalších formálních chyb – např. Northrop Frye je dokola jmenován jako Frae, či Fray (což vyvolává pochyby o tom, za autorka držela jeho *Anatomii kritiky* v ruce), chybějící či posunuté odkazy (např. str. 12: „Odkrývání známého, a nikoliv pátrání po novém je ostatně základem logického uvažování v pátrání po faktech... i u Wittgensteina“ – kde u „Ludvika“ Wittgensteina se nedozvíme). Navíc jsou mnohokrát hojně citovány slovníky, které vágnost práce ještě rozhojňují – např. na str. 4 se v poznámce pod čarou dozvíme, že frankfurtská škola byla *kvazimarxistická*, proč byla kvazimarxistická však již nikoliv. Za všechny tyto citace stojí zvláště jedna ze *Slovníku kulturních studií* Chrise Bakera. Dozvíme se že: „Kulturní kritik je ten, kdo se zabývá reflexí kultury a kulturními studiemi“ (str. 4), není pak divu, pokud se autorka odkazuje k takovýmto kruhovým definicím a vágním vysvětlením, že styl práce je tím pak více než poznamenán.

Vzhledem k výše uvedenému navrhuji hodnocení za tři až čtyři.